

съ Вѣра, и съ Дана, и съ Танчето — сѣ сжщото. Кольо радостенъ погледна шапката си пълна съ яйца — червени, жълти, шарени, зелени.

— Я, чудновато яйце!.. Отъ камъкъ ли е?

— Не! отъ дърво е! — отвърна Кольо и хитро се засмѣ.

— Отъ дърво ли? Лъжешъ!

— Ето, — и Кольо раздѣли на две игленика.

— А-а! — очудиха се всички.

Кольо имъ върна яйцата. Стигаше му само гордостъта, че излѣзе победителъ.

Панчо Михайловъ

ЗЖБИТЪ МУ ВИНОВНИ

Деца, чували ли сте приказката за ленивия Петъръ? Не? Вие непременно трѣба да я чуετε, защо и съ васъ могатъ да се случатъ такива чудновати и страшни нѣща.

Когато Петъръ билъ малъкъ и ходѣлъ на училище, той никога не си научавалъ уроцитѣ. Учителътъ много пжти го наказвалъ, а баща му го биелъ дори, но Петъръ не само, че не се поправилъ, ами напротивъ, отъ день на день ставалъ по-ленивъ.

— Отъ тебе човѣкъ нѣма да стане! — рекълъ най-после баща му и го далъ да пасе селскитѣ свине.

Пасялъ Петъръ свинетѣ деветъ години.

Станалъ голѣмъ и снаженъ момъкъ, но отъ леностъта си не можалъ да се отърве. Пъкъ и да пасешъ свине не е лека работа. Трѣбва да ги изкарвашъ всѣка заранъ на паша, цѣлъ день да ги вардишъ да не нагазятъ по нивитѣ, а вечеръ трѣбва да ги върщашъ въ село. Не, такъвъ трудъ не билъ за нашъ Петъръ и той зарѣзалъ свинетѣ сами да се върнатъ въ село, нарамилъ си торбичката и тръгналъ по свѣта да търси земя, дето може да се живѣе безъ да се работи. Вървѣлъ Петъръ три дни и три ноци и по всички пжтища и ханища разпитвалъ кжде е тази земя, дето може да се яде, безъ да се работи.

Но никой не знаелъ такава земя, хората повдигали очудени рамене, споглеждали се и започвали да се смѣятъ.

— Хе, хе, бацьовото, нѣма такава земя на тоя свѣтъ, не е имало, нѣма и да има!

Но Петъръ не се отчайвалъ. Той продължилъ да кръстосва пжтищата, защото по никой начинъ не искалъ да се върне въ село, кждето трѣбвало по цѣлъ день да гони свинетѣ. Най-после нашъ Петъръ стигналъ на едно кръстопжтище до единъ старъ схлупенъ ханъ.

— Въ единъ такъвъ старъ ханъ сигурно хората ще сж поумни отъ другаде, — рекълъ си Петъръ и влѣзълъ да пита, кжде е земята, дето може да се яде, безъ да се работи.